

Kel siiski on üks julge meel
Ja õiges uskus kindel meel,
Ja lõdab selle armu peal
Kes taewas ellab üllerewel.

Se ennast wähhe finnitab
Ja kesket hädda römustab.
Ta teab, et Issa tahtmata,
Ei ühtegi wöi sündida. —

Kel siiski süddaa raske sees,
Ehk wahhest on jo teise läes
Ja kahete foormat landoma peab,
Sel kül se hädda raskets lööb.

Sest selle aasta arru peal,
On mitmel lõkke süddameel,
Mis ei wöi ärra lustuda,
Waid iggawest jäääb pöllema.

Kus silmad ommal vastusti leind
Ja rind on rinnast leigets läind,
Suu suuse truuist töutand
Ja silma weesi pitsart pand.

Oh wölk föbrad möttelso,
Kas seal on terge lahkuda?
Kas se peaks meles surrema
Mis ford ni läinud ellama.

Ets saa seal süddaa lõhkema
Ja noorus illu närtsuma,
Silm pealun pöhja wauma,
Pääw päwast rammu kuitwama.

Siis murre raske wäega,
Tend surrub raske käega,
Et wimats löbbus diele
Saand nuttur sisse nimmele.

Noh olgo kanda mis nüüd on,
Küll iggal ühhel omma foorm;
Se olgu meile teada fa,
Kord tölk jaab römuks tullema.

Sest se ei tulle juhtudes,
Waid taewa Issa tahtmises;
Kes küllalt teab mis ta teeb
Ja fedda hoiab, fedda lööb.

Siis sia jäjad, minnejad,
Nüüd finnitage süddamed
Ja lootke Issa armu peal,
Ja iggal aetal elab weel.

II.

Nüüd järsku rahhu päwades,
Mus ehmatuse sõnnumes,
Et pean fottu minnema
Ja Wenne maale reisima.

Ma pölle kül weel möttelnuud
Ei föbrail ärra üttelnuud,
Et kauaks nendest ärra jään
Ja jubba reist pauna Sean.